

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Demokrasi için tek yol devrim!
Yıl:11, Sayı:281, 22 Nisan 1985

Faşist darbe geldiğinde Evren kendi ağzıyla, "bu son şansımızdır" demişti. Son şanslarını da yitirdiler.

ARTIK ZAMANI GELİYOR

Türkiye işçi sınıfı bu kez 1 Mayıs alanlarına çıkmakla yetinmeyecek, alanları zaptedecektir.

1 MAYIS ÖZEL SAYISI

Türkiye'de 1 Mayıs alanlarına akın etmenin artık yavaştan zamanı geliyor.

1 Mayıs alanları kala kala 4-5 yıl boş kaldı. Bu süre içinde faşizmi, onun çözülüşünü yaşadık. Şimdi de gerici rejimin çorap söküğü gibi çözülüşünü, hızla değişen havasıyla ara dönemi yaşıyoruz ve 1 Mayıs alanlarına akın edeceğimiz zamanlara yaklaşıyoruz.

Faşist darbe geldiğinde Evren kendi ağzıyla "bu son şansımızdır" demişti. Son şanslarını da yitirdiler. Burjuvazi şimdi kendine yeniden şans yaratmak için çabalıyor. Bunu yaparken, Türkiye'de emekçilerin siyasal anlayış ve arayışının ulaşmış olduğu yeni ve çok daha yüksek düzeyi dikkate alıyor ve ona ayak uydurmaya çalışıyor.

Gerçekten de, 12 Eylül öncesinin şanlı devrimci savaşlarının deneyimi, ardından gelen faşizmin kara deneyimiyle birleşince ve karşılaştırılınca, halkın siyasal anlayışında önemli bir sıçrama getirmiştir. Burjuvazinin hazırlamaya çalıştığı tüm "alternatif"ler buna uygun kılıflara bürünüyorlar.

Bir yandan, burjuvazinin "bir bilen"i Demirel'in çizgisi, bilinen gerici görüşlerini "gerçek demokrasi" yaygaraları ardında ve icazete karşı "muazzam" nutuklarla sunuyor. Öte yandan, bu çizginin sağında sivil faşist hareket, solunda sosyal demokrasi, kendilerine göre yeni kılıflar altında ortalığa döküldüler.

Herhalde günü gelince "kahraman" görünümünde öne sürülebilsin diye bir süredir içerde tutulan Türkeş çıktı. Aynı sıralarda, Bulgaristan'ı protesto için düpedüz faşist bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Devlet kadrolarına yeni bir dizi faşist atamalar yapıldı. MİSK'in "eski üyeleri" geçerli sayıldı.

Faşist hareket yoğun bir hazırlık içindedir. Ancak, halkın siyasal anlayışındaki ilerlemeyi onların dikkate alış biçimleri, faşist demagojiyi eskisinden daha militanlaştırmak, eskisinden daha saldırgan bir silahlı çete örgütlenmesi yapmaktır. Tek başına bu, işçi sınıfımızın, emekçi yığınların dev gücü karşısında hiçbir şeydir.

Büyük bir sevgiyle, saygıyla ve coşkuyla, şu sıralarda 115. doğum yıldönümünü kutladığımız Lenin'in bize öğrettiği gibi, burjuvazi ideolojik etkilemeyle geniş yığınların bilincini bulandıramazsa, salt kaba güçle hiçbir başarı elde edemez. Nitekim 1980'de faşizm gelebildiyse, sosyal demokrasi ve oportünizmin boğucu etkileri nedeniyle gelebildi. Bugün de aynı boğucu etkiler yayılmaya çalışılıyor.

Sosyal demokrasi harıl harıl hazırlanıyor. HP yetmedi. SODEP yetmedi. Şimdi hazırlık DSP'de odaklaşıyor. Sosyal demokrasinin, halkımızın kaydettiği siyasal ilerlemeye en iyi uyarlanmış biçimi DSP'dir.

Haziran ayında kurulacağı söylenen DSP, daha kurulmadan soldan konuşmada demagoji rekoru kırdı. DSP kurucuları, Anayasayı "yırtmak"tan (!), baskılara karşı düşünce, basın ve örgütlenme özgürlüklerinden, protesto yürüyüş ve mitingleri yapmaktan bol bol söz ediyorlar. Bunlar yakında, dünya işçi sınıfının savaşım ve dayanışma günü olan 1 Mayıslara da el atacaklardır!

DSP, işçi sınıfımızın devrimci geleneklerinden, bugün bu geleneklerin kafalarda ve gönüllerde eskisinden daha gürbüz filizleniyor olmasından yararlanmaya çalışıyor. Bununla bağlı olarak, işçi sınıfımızın sendikal hareketine de el atıyor. İşçi sınıfımızın, devrimci geleneklerini Türk-İş'e taşıyarak, Türk-İş'te devrimci sendikal birlik doğrultusunda ilerlemesi yerine, DSP, kendi dar çıkarları doğrultusunda yeni bir "DİSK" (?) oluşturma planları yapıyor.

Bu ve başka planlarında DSP'nin en önemli yardımcılarından biri hiç kuşkusuz oportünizmdir. "Sol birlik" adı altında kurulan sağ oportunist beraberlik, sosyal demokrasiyle kaynaşmak, DYP gibi partilerle bile uzlaşmak için dört gözle bekliyor.

Başka bir deyişle, 1 Mayıs 1985'te, işçi sınıfımızın önünde yeni kılıflarla, yeni biçimlerle de olsa, yine eski tehlikeler ve tuzaklar vardır. Ancak işçi sınıfımız kendisi eskiyi çoktan aşmış, güç toplamış ve ders çıkarmıştır. O bu kez 1 Mayıs alanlarına çıkmakla yetinmeyecek, alanları zaptedecektir.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın dünya işçilerinin devrimci savaşımı ve dayanışması!

S. Günbudak

12 Eylül öncesinin şanlı devrimci deneyimi, 12 Eylül sonrasında öğrenilenlerle birleşince, halkın siyasal anlayışında bir sıçrama olmuştur. Burjuvazi bunun demagogluğunu yaparak halka şirin gözükmeye çalışıyor.

Haydi d m krasi kavgası nasıl verilirmiş gösterelim

Cemile Çakmak

1 Mayıs 1985'e geldik. Türkiye toplumu yine açık sınıf savaşlarına gebe!

Burjuvazinin çeşitli sözcüleri, açık sınıf savaşlarının yaşandığı bir ortamı anlatmak istediklerinde, çoğu zaman "12 Eylül öncesi" benzetmesini kullanıyorlar. Bu, ilk bakışta, yalnızca yakın geçmişteki kuyruk acıları nedeniyle kullanılan, başka bir amaç gütmeyen bir benzetmemiş gibi geliyor. Ama biraz düşününce hiç de öyle olmadığı anlaşılıyor.

İlerlemeyi gizleme çabası

Bu benzetmeyle burjuvazi, koca bir ilerlemenin üstüne sünger çekmek istiyor. İşçi sınıfının deneyim düzeyini 12 Eylül öncesiyle aynı, devrimci savaşımı ise 12 Eylül öncesindeki gibi yenilgiye gidecek, hep faşist darbelerle noktalanacak bir yol olarak göstermeye çalışıyor. Böylece devrime inançsızlık yaymayı amaçlıyor.

Geçmişte, faşist darbe geldiğinde sık sık yinelediğimiz bir olgu vardı. Darbe, karşı-devrime inanç yüzünden değil, devrimin zaferine inançsızlığın yığınlar arasında geçici olarak yaygınlaşması yüzünden gelebildi ve bir süre ayakta durabildi. İşte, "12 Eylül öncesi" benzetmesi, yığınlar arasında çoktan bayatlayan bu inançsızlığı tazeleme çabasının bir parçasıdır. Ancak burjuvazinin de bundan tek umduğu, açık çatışmayı belki *geciktirmek* ve zaman kazanmaktır.

Evet, faşizm, devrimin zaferine inançsızlığın yaygınlaşması nedeniyle gelebildi. Ne var ki, o, bunun yerine karşı-devrimin zaferine inanç koyamadı. Yığınlar arasında faşizm, hiçbir zaman geneliyle "iyi birşey" olarak algılanmadı. Böyle olunca, yaşanan 12 Eylül deneyimi, devrimin zaferine özlem duygusunu, eskisinden de daha gür bir biçimde fışkırtıcı birikim sağlamaya yaradı. Yasaklar altındaki ortamlarda böyle birikimler hemen fışkırmaz. Ama fışkırmadan bile bu birikim faşizmi çözen, faşizmin geride bıraktığı rejimi çözmekte olan ana etkendir. Burjuvazi bunu çok yakından gördüğü için, inançsızlık yayma çabasından, zaman kazanmaktan öte bir sonuç beklemiyor.

Burjuvazi, önlem alırken, "12 Eylül öncesi" benzetmesini sık sık propagandada kullanıyor, ama kendisi buna hiç inanmıyor. Kendisi, 12 Eylül öncesine dönmenin olanaksızlığını, köprülerin altından çok sular aktığını, yaşadıkları deneyim sonucunda tüm sınıfların başkalaştığını ve yeni bir devrimci durumun 12 Eylül öncesinden çok farklı olacağını çok iyi görüyor ve adımlarını ona göre ayarlıyor. Bununla bağlı olarak, Türkiye'de 1980 öncesinden çok farklı tutum ve olaylara tanık oluyoruz.

Fark ilerlemenin getirdiği farktır

Devrimci duruma, içinde on yılların deneyiminin yoğunlaşmış olarak yaşandığı günler denmesi boşuna değildir. Sınıflar siyaset sahnesine en açık kimlikleriyle çıkıyorlar. Pratik, çeşitli kılıfları söküp atıveriyor ve sınıfları açık ediveriyor.

Gerçekten de, devrimci durum yıllarında MHP'sinden, AP'sinden, CHP'sine kadar çeşitli kılıflar hızla eskidi. Bırakalım kılıfları devlet eskidi, ordu hızlı bir yıpranma sürecine girdi. Marks, Engels ve Lenin'in yazdığı ciltler dolusu fikir aktif eylemde görüldü. Hiç kuşkusuz devrimci durum, çok öğretici bir okuldu.

Başarılı bir faşizm, bu okulun öğrettiklerini zamanla eritebilirdi. Türkiye'de faşizm ne başarılı olabildi, ne öğrenilenleri eritebildi. Kendisi eridi.

Faşizm geldiğinde sık yinelediğimiz bir fikir daha vardı. Demiştik ki, faşizm başarısız olursa, devletin, ordunun saygınlığı ciddi ve derin bir darbe yiyecektir, legal illüzyonlar kökünden sarsılacaktır. Başarısız bir faşizm, burjuvazinin bir devlet biçiminin daha açık düşmesi demektir. Bu devrimci durumun deneyleriyle birleşince ortaya daha da büyük bir öğrenim çıkar.

Gerçekten de böyle oldu. Üniformayı apar topar geri çekmek zorunda kaldılar. Ordu ve polis işkenceci diye "ün" kazandı. Artık insanlar devlete, tüccar bile değil, bezirgan gözüyle bakıyor. İllegal çalışmanın bazı kuralları, Ezop dili halkın gündelik uygulamaları arasına girdi. Bu legalizmin yediği ağır darbeyi gösteriyor. Daha da sayılabilir. Kısacası, devrimci durumun yaşattığı deneyimin üstüne bir de başarısız faşizmin deneyimi binince, işçi sınıfında ve emekçilerde büyük bir ilerleme, siyasal anlayışta önemli bir sıçrama olmuştur. Bugün Türkiye'nin siyaset sahnesi 1980 öncesinden nitelik olarak farklıdır. Ve burjuvazi de bunu dikkate aldığı için Türkiye'de farklı olaylara tanık oluyoruz.

İlerlemenin gerici aynada yansıması

Hayat mecmuası 8 Mart'tan sözetmiş. Nerede *Hayat* mecmuası, nerede 8 Mart! Burjuva partiler bir "gerçek" demokrasi yarışınadır girdiler. Burjuva demokratlığından bile nasibini alamamış Türkiye burjuvazisi, lafa gelince şimdi mangalda kül bırakmıyor, demokrasinin de "gerçeğini" istediğini(!) söylüyor. DESOP da DYP de "icazet"e karşı konumlara geçtiler. Demirel Yazar'ı, DESOP öteki sosyal demokrat partileri icazetli olmakla suçluyor. Ayrıca DESOP, Anayasa'yı "yırtma"(!) propagandası yapıyormuş!

Ne oldu bu adamlara böyle? Hiçbir şey olmadı. İşçi sınıfının ve emekçi halkın geçirdiği siyasal ilerlemenin demagogluğunu yapıyorlar. Demagogluk halkın duygu ve düşüncelerini sömürmek demektir. Bugün yapılan bu tür demagogluk, aynı zamanda halkın sömürülen duygu ve düşüncelerini, gericiliğin aynasında dolaylı olarak da olsa, çok güçlü yansıtıyor.

Demek ki halk arasında 8 Martları kutlama eğilimi var. Demek ki gerçek demokrasi özlemi son derece yaygın. Demek ki halk icazetlilerden ve genel olarak icazetten hoşlanmıyor, anayasayı da yırtmak istiyor.

O zaman akla bir soru daha geliyor. Acaba halkımız, işçi sınıfının hegemonyasında kızıl 1 Mayıs alanlarına akmayı da istemez mi? İster. Ve vurgulamak istediğimiz de şudur ki, yakında "görkemli 1 Mayıs kutlama" demagogluğu da türerse hiç şaşırmayalım! Ve hiç unutmayalım ki burjuvazi tüm bunları, bugün dünden çok daha ileri bir düşünce düzeyinde olan halka şirin gözükmek için yapıyor. Onun bütün oyunlarını bozalım, bu kez burjuvaziyi devrim hareketinin yanına bile yanaştırmayalım. Bunun için de burjuvazinin demagojiden öteye geçemeyen "demokratlığını"(!) işçi sınıfının ise sonsuz, sınırsız, gerçek demokratlığını pratikte gösteren şanlı bir demokrasi kavgası yükseltelim, bunu sınıf savaşı ile örelim.

Bu bilinçle yaşasın 1 Mayıs 1985!

Haydi savaş alanlarına!

1 Mayıs, meydanların tulum giymiş özgürlükle dolduğu, tarihin savaş çağrısının kulakları çınlattığı bir gündür. 1 Mayıs'ta devrimci sendikal birliği güçlendirme, oportünizmi ve sosyal demokrasiyi ezme bilinciyle kavgaya, devrim için kavgaya!

portünizm ve sosyal demokrasiye karşı uyanık olalım

Mercan Köklü

"Oportünizme ve sosyal demokrasiye karşı uyanık olalım!" Dünya proletaryasının uluslararası *birlik ve savaşım* günü olan 1 Mayıs'ın bu yıl Türkiye işçi sınıfına önemle hatırlattığı gerçek budur.

Yeni bir ilkbahar, yeni ve farklı bir 1 Mayıs yaşıyoruz.

Bir yandan, burjuvazi faşizmle de kurtulamadığı sorunların çözümsüzlüğü içinde debeleniyor. Onun toplumu yönetemezliği hükümetinde, parlamentosunda, gerici rejimin hukuksal yapısının iyiden iyiye arap saçına dönmeye yüz tutmasında yansıyor. Cuntanın faşizm sonrasında, ardında bıraktığı gerici yapı da kalbura döndü.

Öte yandan, sınıflar kavga platformuna kendi kimlikleriyle çıkmaya hazırlanırken, burjuvazi telaşlı ama boş durmuyor. Kendisi açısından yaklaşan felaketi ertelemek amacıyla "yeni yeni" "seçenek"ler, öne sürmeye çalışıyor. Bunlardan biri de yine sosyal demokrasidir. Faşizmin çözülüşü sırasında ortaya çıkan SODEP'in, liberallerin türlü türlü "tavsiyeler"ine rağmen yığınlar üstünde istenilir ölçüde etkinlik kuramaması, sosyal demokrasinin başka biçimde öne sürülmesini "gerektirdi". Bu "gerekliliği" karşılamak üzere artık DESOP kuruluyor.

"Fabrika, atölye ve tarlalardan" doğacağı rivayet olunan DESOP'un açık misyonu devrimi, komünizmi önlemektir. Bunu bir yandan "ılık" demokrasi düşleriyle yığınların gözünü boyayarak, öte yandan da işçi sınıfının sendikal hareketini kendi kuyruğuna takarak yapmaya çalışacaktır. DESOP lideri Rahşan Ecevit'in, hem fabrikalardan çıkacağız, hem de "dışımızdaki solla", yani Marksizmle ayrılıklarımızı açık-seçik belirtmeye özen göstereceğiz, demesinin anlamı budur.

DESOP'un artık kabak tadı veren kuruluşu "sürerken", sendikal planda tehlikeli bir eğilim gelişiyor. Yaşam, faşist rejimin "Türk-İş eliyle tek sendika" taktiğini de rejimin kendisiyle birlikte eskitince, bu kez, önce Hak-İş, ardından çalışmasına izin verilen ve üye sayısı şişirilen faşist MİSK ortalığa saçıldılar. Bu arada bağımsız sendikaları güçlendirme yolunda başka çabalar da gözlendi. Şimdi ise, Ecevit'in Hamburg "ders"lerinin ardından, DESOP'un kuruluşu çalışmaları sürerken, Avrupa sosyal demokratları "DİSK açılsın" diye tutturdular. Sol hareketin içindeki menşevik, oportünist guruplar da "DİSK'le dayanışma" kılıfı altında böyle bir sinsi çaba içindeler.

DİSK, şanlı savaşım gelenekleri olan, işçi sınıfı hareketine, *devrimci bir sendikal kuruluş olarak* önemli katkıları olmuş bir örgüttür. Özellikle son dönemlerinde sosyal demokratlar ve oportünistler eliyle bu çizgi çığrından çıkarılmak istendiyse de, DİSK'in devrimci geleneklerini gölgelemeyi başaramadılar. DISK'i belirleyen, DİSK denince hâlâ akla gelen onun devrimci savaşım gelenekleridir. Ve bugün, sınıfımızın tarihinde *ilk kez,* bu gelenekleri Türk-İş'e taşıyarak, işçi sınıfının devrimci sendikal birliği yolunda önemli bir adım atmanın nesnel ortamı vardır.

Devrimci geleneklerimizi, değerlerimizi sınıfın diğer üyelerine de taşımak ve onları da kavganın içine sokmak amacıyla "Türk-İş'de sendikal birlik" gibi bir olanak varken, DİSK'in, üstelik *DESOP'a yığın tabanı sağlayacak biçimde sosyal demokrat bir DİSK,* olarak ortaya çıkması, *bugün* sınıfı bıçaklamakla eş anlamlıdır. Sosyal demokrasi ve oportünizm işçi sınıfını bir kez daha bıçaklamak istiyorlar. Yağma yok!

Sınıf bilinçli işçiler buna şiddetle karşı çıkacaklardır, *çıkmalıdırlar.* Ayrıca komünizmin kapıdan baktığı bir dünyada, derin sınıf savaşlarına gebe Türkiye'de, sınıfın sendikal hareketini bölmenin haklı gösterilecek hiçbir yönü yoktur.

Hem DESOP'un kuruluşu, hem de sendikal birliğin parçalanması yönünde burjuvazinin izlediği sinsi taktikler karşısında işçi sınıfı, gerçek demokrasi için, kalıcı kazanımlar için burjuvaziye karşı sürdürdüğü savaşımda işçi sınıfı içine sızmaya çalışan *sosyal demokrasi ve oportünizme karşı ardıcıl savaşımı daha da yükseltecektir.*

Sosyal demokrasi, "ılık demokrasi" düşlerinin ardına gizlenmiş bir burjuva demagojisidir. Oportünizm ise burjuvazinin işçi sınıfı içine saldığı ajan, kapitalist sınıfın iş çavuşudur. Burjuvazi bir yandan sosyal demokrasisiyle devrimci Marksizme karşı Haçlı Seferi açıyor. Yığınlarda devrimin gerekliliği bilincinin oluşmasını engellemeye uğraşıyor. Öte yandan da, "Sol(?) Birlik" eliyle, reformlarla sınırları genişletilmiş bir burjuva demokrasisi *hedefini* devrim hedefinin yerine geçirmeye çabalıyor.

Devrime giden yolda "işçilerin çoğunluğunun (en azından sınıf bilinçli, düşünen ve siyasal aktif işçilerin çoğunluğunun) devrimin gerekliliğini ve onun için ölmeye hazır olması gerektiğini anlaması..." gerekiyor. (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.31, s.85) İşçi sınıfının oportünist ve sosyal demokrat düşmanları, tam da bunu engelleme derdindeler.

Komünistler, sendikal birliğin, en gerici sendikalarda bile DİSK'in devrimci gelenekleriyle çalışmanın canalıcı önemini vurguluyorlar. Burjuvazi ve oportünizm, sınıfı bölmek için açık ya da gizli "savaşım" veriyor.

İşçi sınıfı burjuvazinin bu savaşımını geri püskürtecektir. Fabrikada, atölyede, tarlada savaşımı yükseltecektir. Sendikal birliğini güçlendirecektir. Haydi kalıcı kazanımlar için demokrasi için devrim diyecektir.

1 Mayıs, sınıfımızın devrimci, savaşkan geleneklerinin yaşama geçtiği, meydanların tulum giymiş özgürlükle dolduğu, tarihin savaş çağrısının kulaklarda çınladığı bir gündür. O halde, mülksüzleştiricileri mülksüzleştireceğimiz güne doğru, oportünizmi ve sosyal demokrasiyi ezerek, *kavgaya.* Devrim için kavgaya!

Lenin 115 yaşında

Bu büyük insanı, dünya işçi sınıfının bu büyük liderini 115. doğum yıldönümünde sevgiyle, saygıyla ve coşkuyla anıyoruz.

Yaşasın Marksizm-Leninizm

22 Nisan 1985'de Lenin 115 yaşında.

Dünya devrimi zigzaglar çizerek ilerlemektedir

Lenin'in 115. doğum yıldönümünü kutlayan çok olacaktır. Bu yıldönümü, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm sosyalist ülkelerde, geniş çapta kutlanacaktır. Ancak sosyalist ülkelerin, dünya işçi hareketinin bugünkü genel durumuna bakınca, Lenin'in, tutulması gereken yerde tutulmadığını, yararı süren bir lider olarak değil, geçmişteki yararıyla "meşhur" bir kişi olarak anıldığını görürüz. Lenin'in gövdesi Moskova'da Kızıl Meydan'daki Mozele'de nasıl mumyalı olarak yatıyorsa, ilkeli ve yaratıcı devrimci mantığı da, sosyalist ülkelerde, dünya işçi hareketinin genelinde bir süredir öyle yatıyor.

Bu yalnızca şunu gösterir: Dünya devrimi zigzaglar çizerek ilerlemektedir. Ne rastlantıdır ki, Lenin'ci mantığın mumyalandığı, Lenin'in eski bir "meşhur" olarak, kof, "resmi" törenlerle anıldığı yıllar, aynı zamanda dünya devriminin de yenilgiler aldığı, geri adımlar attığı yıllardır. Bu böyle gidemez, gitmeyecektir.

Dünya devrimi temelsiz bir öznel istem değil, sınıf çelişkilerinin yarattığı nesnel bir zorunluluktur. Yenilgiler, geri adımlar geçicidir. Eğer bugün kendine "komünist" diyenler nesnel gerekliliklere öznel planda sözcülük edemiyorlarsa, evet bir süre yenilgiler alınır, geri adımlar atılır ama her geçen gün kendini daha çok dayatan nesnel gereklilikler, bir süre sonra öznel sözcülerini şu ya da bu yoldan, şu ya da bu biçimde yaratır.

Dünya devrimi bir süredir yaşadığı yenilgi dönemini kaçınılmaz olarak atlatacak, önündeki engelleri mutlaka aşacaktır. Bu, bugünkü "resmi" Komünist Hareketin kendisini yenilemesiyle mi, yoksa yerine yenisinin gelmesiyle mi olur, bunu pratik gösterecektir. Ancak şu kesindir ki, dünya devrimi engelleri aşıp, sel olup aktığı zaman, Marksizmin o "eski" ilkelerini, Leninizmin o "eski" ilkeli ve yaratıcı devrimci mantığını taşıyan o "eski" kızıl bayrak, bu kez eskisinden de daha yükseklerde dalgalanacaktır. Dünya devriminin zaferinin başka bir yolu yoktur. Bu yol zigzaglı katedilebilir ama katedilecek olan yalnızca ve yalnızca bu yoldur. Dünya devriminin bir süredir yaşadığı yenilgi dönemi, bu gerçeğin sergilendiği, kafalara dank ettiği, ders çıkarma döneminden başka birşey değildir.

Pratik Leninizmi dayatıyor

Son 30-35 yıla dönüp bir bakarsak, ders çıkarılması gereken, hatta çıkarılacak dersi dayatan bir dizi olay vardır.

Küba devrimi, sonradan komünistleşmiş olmakla beraber, ilk başta resmi Komünist Hareketin dışında gelişmiş güçlerce zafere ulaştırılmıştır. Onun ardından, Latin Amerika'da resmi Komünist Hareketin yanlışları yüzünden bir sürü devrimci fırsat kaçırılmış, Latin Amerika gerici-faşist rejimlerin egemenliğine bırakılmıştır.

1960'ların sonunda Avrupa, özellikle de Fransa ve Yunanistan kaynamıştır. 1974'de ise devrim dalgası Portekiz'den Avrupa'ya somut olarak adım atmıştır. 1975'e dek ilerleyen Portekiz devrimi, 1975'de, Vietnam'ın ABD'yi uğrattığı büyük yenilginin devrimci etkilerine rağmen, Dünya Komünist Hareketi'nin yanlışları yüzünden gerilemeye başlamıştır.

Bu arada, Portekiz devriminin de etkisiyle Afrika'da bir dizi devrim olmuştur. Bunların hepsi, yine ana olarak Dünya Komünist Hareketi'nden gerekli önderliği bulamadıkları için, ne yazık ki bugün sallanmaktadır.

1970'lerde Asya da ayağa kalkmış, devrimci dalga Türkiye ucundan da Avrupa'ya dayanmıştır. Türkiye'de özellikle 1977'de doruğuna ulaşan şanlı sınıf savaşları, ana olarak menşeviklerin ihaneti yüzünden 12 Eylül yenilgisine giderken, Afganistan'da ve ardından İran'da devrimler olmuştur.

Afganistan'da Dünya Komünist Hareketi'nden farklı bir çizgi, ondan habersiz devrimi başarıya ulaştırmıştır. Ardından "resmi" çizgi bu devrimcileri düpedüz boğazlayarak devrimi rehin almış ve buzdolabına kaldırmıştır. Devrimi buzdolabına kaldırdıkları için hâlâ gerici gerillalarla uğraşıyorlar.

İran'da ise "resmi" çizgi, Ayetullah kuyrukçuluğu yapmış, devrimin öncülüğünü alma girişiminde bile bulunmamıştır. Ama bu kuyrukçuluğunun cezasını, bilindiği gibi çok acı bir biçimde çekmiştir.

Bu deneyler, hele böyle ardarda dizilince yalnızca "neden" sorusunu değil, aynı zamanda sorunun yanıtını da dayatıyor: Leninizmin özü proletarya hegemonyasıdır ve eksik bırakılan da odur.

Leninizmin özü - proletarya hegemonyası

Burjuvazi çağımızda bunun canalıcı önemini bildiği için saldırılarını hep bu noktaya yoğunlaştırmıştır. Bir kez, proletarya hegemonyasını, içi boş bir işleyişe, salt bir mekanizmaya indirgemeye, ikincisi, bu mekanizmayı da çarpıtmaya çalışmıştır.

Proletarya hegemonyası salt bir işleyiş, içi boş bir mekanizma değildir. İçi Marksizmle, proletaryanın dünya görüşüyle dolu olması gereken, böyle olmazsa uzun süre uygulanamayacak, uygulansa da proletaryanın değil başka bir sınıfın hegemonyasına yol açacak bir mekanizmadır. Burjuvazi proletarya hegemonyasını içeriğinden koparmak için hep Marksizm ile Leninizmi birbirine ters düşürmeye çalışır.

Proletarya hegemonyası içi boş bir mekanizma olmadığı gibi, kısa erimli siyasal taktiklerin, genel çıkarla ve birbiriyle çelişir bir biçimde ardarda dizilmesiyle ortaya çıkan bir aldatma mekanizması da değildir. Burjuvazi mekanizmayı çarpıtmak için hep Lenin'i ilkesiz, faydacı, anlık çıkarlara göre tutum alan, bu anlamda "usta"(!) bir siyaset adamı olarak göstermeye çalışır.

Lenin, sınıfının gerçekten çok usta bir siyaset adamı, çok değerli bir lideridir. Böyle olduğu için de o, Marksizmin can alıcı önemini yadsımayacak, usta siyaset adına ilkesizlik, yararcılık yapmayacak kadar akıllıdır. İlkesizlik en başta akılsızlıktır. Lenin'in dediği gibi, "ilkesiz pratik siyasetler en pratik olmayan siyasetlerdir" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.11, s.388) ve "Marksizmin siyasal çizgisi onun felsefi ilkeleriyle kopmazcasına bağlıdır." (Lenin, *agy*, c.15, s.405)

Lenin'in siyasal ustalığını anlamak için Marksist olmak, Marksizmi maddi güce dönüştürüp, proletaryanın hegemonyasını kurabilmek için de Leninist olmak gereklidir. Kısacası, Marksizm ve Leninizm birbirinden ayrılmaz. Devrimi kalıcı zafere, toplumu komünizme doğru ileri götürebilmek için Marksist-Leninist olmak gereklidir.

Bugün dünyadaki orta kuşak ülkelerde, bu arada Türkiye'de, yine sınıf çelişkileri kızışıyor. Üstelik yalnızca Türkiye değil, bir dizi ülke yenilginin derslerini yaşamıştır. Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağının eskisinden de daha yükseklerde dalgalanması için koşullar olgunlaşıyor. Biz kendi adımıza söyleyelim, Türkiye'de bu doğrultuda savaşacağız. Lenin'in 115. yaşını, bunu çağımızın pratiğinde bize o öğrettiği için sevgiyle, saygıyla ve proletarya hegemonyası için savaşım vermenin coşkusuyla kutluyoruz! Yaşasın Marksizm-Leninizm!

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 407 London, E16 2EA ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.